

Milyen volt...

Milyen volt szőkesége, nem tudom már,
De azt tudom, hogy szőkék a mezők,
Ha dús kalással jó a sárguló nyár
S e szőkeségben újra érzem őt.

Milyen volt szeme kékje, nem tudom már,
De ha kinyílnak ősszel az egek,
A szeptemberi bágyadt búcsuzónál
Szeme színére visszarévedek.

Milyen volt hangja selyme, sem tudom már,
De tavaszodván, ha sóhajt a rét,
Úgy érzem, Anna meleg szava szól át
Egy tavaszból, mely messze, mint az ég.

Bánk bán

A tündöklő színeken komor varázssal
Ragyog, villámlik a tragédia,
Mely zord költője végzetére rávall
S hallgatja mind a víg ma száz fia.

Ledér vállak hava csillogva reszket,
Kacér tekintet égve, gyújtva száll,
Szövődnek flörtök, pletykák és szerelmek,
Az élet ünnep s játék a halál.

A bíbor kárpiton túl messze, messze,
Távol táj havas hantjai alatt
Pihen a költő s érzi a havat,

Mely egyhangún leng és nő felette,
Mint egykor sorsa éjjelén a gyász
S nem érzi, hogy már volt föltámadás.

Halálhymnus

Egy ódon misekönyvből

Őt dalolom: hozzája mennek
Minden fejedelmek.
Őt akarom: neki adóznak
A jók és a rosszak.
Őt keresem: hozzá sietnek,

Akik eltévednek.
Őt szeretem: ott rám akadna
És meglátna Anna
És látná: mélyén az időnek
Múlt és jövőnek
És túl az életen, halálon
Életem ő s - halálom!

Coronatio

Annának víg bukását, könnyű vesztét
Jelentik gyászos pósták néha nékem,
Hogy elsodorták tőlem ködös esték
S rózsák között botorkál víg vidéken.

Annának víg bukását nem sirattam,
Mert Annát nékem nem lehet siratni,
Annának én örök száz kincset adtam,
Min nem győzhetnek a pokol hatalmi.

Szépség, szüzesség, ifjúság virága,
Mint tépett párta, hullhat föld porába,
Örökkön él én édes, büszke, drága,
Mennyei mély szerelmem ciprusága.

Annának már a koronája készül
Aranyból és gyémántból szűz egekben,
Ő nem szédülhet már le semmi égből,
Anna örök, mert Annát én szerettem!

Télutó

Még benn ülünk. A kandalló varázsa
Melengeti a fázós bánatot,
Bovarynét olvassuk egyre-másra,
Künn zajlanak a víg vadászatok.

Valahol Pesten, messze, operába
Puccini zeng ma s éber vonatok
Robognak át a gyémánt éjszakába.
Én itt vagyok és én itt maradok.

Emlékek szőnyegén rajzolgatok
S mint levendula, meghitt, régi bánat
Belengi csöndes, idegen szobámat

S míg künn a köd száll és végsőt havaz,
Szívemben Anna fénye fölragyog
S vígan kinyit a tavalyi tavasz.

Rontás

Mióta ő nincs, nincs már nő nekem,
Pedig be szépek vagytok, büszke szépek,
Mint hattyú, kócsag, úgy lebegtek el,
Ti gyönyörű és múltó jelenések.

De tőlem fél mind, tőlem messze jár,
Mert szemeimből távolok üzennek
És öreg bánatok boronganak,
Mint oltárkép mélyén a régi szentek.

Mi lehet a tekintetemben, ó mi?
És mért nem tudok más asszonyt szeretni?
Úgy akarok feledni, élni még
S ő minden és a minden semmi, semmi!

Falusi állomás

Kis állomás az álmos őszben.
Várom, de nem tudom, mire?
Ködvár előttem és mögöttem,
A szép napokból rég kijöttem,
Mindegy: közel vagy messzire!

Ha itt maradnék bánatommal,
Mi haszna és ha elviszem,
Véle ébred a szürke holnap
S a messzezengő távoloknak
Csak gyászt zeng vissza vert szívem.

Kis állomás az álmos őszben,
Valaki ott fenn zongoráz,
Az életemet veri csöndben,
Egyhangú lassan ott fölöttem,
Ilyen lehet kis temetőben
Sírok fölött, ha a szél dudorász.

Profán litánia

Túnt Anna, aranyház,
Te drága csoda,
Elefántcsontmívű
Boldog palota.

Túnt Anna, te tünde,
Te édeni kert,
Ahonnan örökre
Sors kardja kivert.

Túnt Anna, mennyország,
Thulén túli táj,
Kire messze, mélyben
Gondolni be fáj!

Mindent, ami kincses,
Úgy hordok eléd,
Úrnője elé mint
Rabszolga cseléd.

S te fönn, szoborárván
Trónolsz, te örök,
Mint dór templomok ormán
Merev, isteni nők!

A reménytelen

Virágot, szerelmet,
Pénzt és dicsőséget,
Örömet és erőt,
Fiatalos, büszke hitet
Másnak adtál, élet.

Jussomat, az ősit,
Melyhez jogom tartom,
Odadobtad másnak,
Szép szerencse kegyesének,
Éljen és akarjon!

Senkinek és cenknek
Adtál minden szépet,
Pedig méltó dallal,
Mélyenzengő diadallal
Én díszítlek téged!

Most utolsó göggel,
Mit el nem vehetnek,
Koszorút, keresztet,

Tűnő, fájó ifjúságot,
Éneket és kedvet

Odadobom mind, mind,
Nesze semmi, fogjad
S hagyj békét örökre
A távoli számúzóttnek,
A kitagadottnak.

Idegen sírok közt

Megyek a dombon, míg elér az estve,
Valami régi, holt nevet keresve.
Áldott legyen,
Ki szeretett s most álmodik feledve.

A sírokon túl barnuló barázda,
Tavaszi álmom, vén paraszt kapálja.
Áldott legyen
S legyen szegénynek boldog aratása!

S még mielőtt az estve rámrohanna,
Egy név mered rám régi hanton: Anna.
Áldott legyen!
Most cseng az esti vágy lélekharangja!

Marie Antoinette

Királyi és vallásos szőkesége
Úgy tündökölt a tűnő táj felett,
Mely zúgta már a rút feszítődmeget,
Mint hold a barna fellegből kilépve.

Ausztriából jött. Az égbe tartott,
Elefántcsontkezében kis kereszt.
Nővére várta, a bús, szende est
És a tömeg piroslott és viharzott.

Előtte állt a száz kékvérben ázott
Kivillanó gillotin síma éle,
Mögötte a Marseillaise rőt zenéje.

Ő elbotolt s a hóhérlábra hágott
- Ó végső perc, te vérző, rémítő -
Ő szólt remegve:
Pardon, monsieur!

Szerelem volt

Oly messze, messze, messze már,
Hol az öröm s madár se jár,
Hová a vágy is elhervadva ér el,
Oly messze, messze, messze vár.

Szerelem volt a neve régen,
Tavaszbán, éjben vagy mesében,
Tegnap még szenvedés volt, kínos, kedves,
Ma emlék, holnap síromon keresztül lesz.

Minden...

Minden reggel
Búcsúszavak jönnek sereggel.
Minden délben
Úgy érzem, éltem és már holtra értem.
Minden este
Reménynek, vágnak mindörökre veszte.
Minden éjjel
Ölelkezem a fojtó semmiséggel.
S reggel, reggel
Új búcsút járok tűnő életemmel.

Menni...

Hotelszobának mélyén elfeküdni
S érezni: minden messze s veszve rég,
A hideg párnák kriptájába dűlni
S látni: bennünk van mind e messzeség,
A tört tükörbe nézni s túrve túrni,
Hogy arcunk idegen s holt, mint a jég,
Ó kínok kínja, poklok pokla: élni
És másnap újra élni s útra kéltni.

Már azt hiszi...

Már azt hiszi a vén szív: túl a jón
És túl a rosszon hindú bölcsességgel
Úszik mély vízen és örök hajón
És egy az ősi röggel, ősi éggel.

Már azt hiszi a vén ajk: némaság
A legbölcsebb szó e zajos világon,
Hogy nincs igénk, mely az örök magány
Ködén át zengne és hírt vinne fájón.

És íme: barnul már a téli rög
És íme: zöldell már az őszi parlag
És íme: csak a változás örök.

És íme: mély vizen, mely parttalan tart,
Még kora úszni, míg folyói folynak
És áradó és fájó tavaszoknak.

Bethániában

A régi dolgok híven visszatérnek
S hiába megy az életem tova,
Övék a vágyam és övék az élet.

A régi emlékek piros bora
Ma mámorít s ma ringat vissza engem
S ma száll a régi rossz és rút tova.

Emlékeim, utolsó vacsora,
Ma magamat adom tinéktek által,
Ily élők még nem voltatok soha.

Az éjben halkán zeng a csalogánydal
S én érzem, érzem, hogy búcsúzni kell
S szeretnék eggyé lenni mind e tájjal,

Mely sorsom útján égbe úgy ívell,
Mint égbe lejt a halkuló madárdal,
Ma megbékéltem már a semmivel
S boldog frigyét kötöttem a halállal.

Szakolcai emlék

Pösze cseléd, kis tót leányzó
- Mint ódon morva oltárképeken -
Loholva ment ki a végállomáshoz,
Hogy estvére otthon legyen.

De a vonat - ó sorsunk gyorsasága -
Már vígan füttyent és eloldalog,

Ancsa tótul kérdezte: Moravába
Lekéstem már a vonatot?

Belenéztem nedves kökényszemébe,
Mely tágranyílt és kérőn ráammeredt
És láttam benne nagy, bús messzeséget,
Magát a mély, kék végtelent!

Béke

És minden dolgok mélyén béke él
És minden tájak éjén csend lakik
S a végtelenség összhangot zenél
S örök valók csupán mély álmaink.

És minden bánat lassan béke lesz
És mindenik gyötrődés győzelem
S a kínok kínja, mely vérig sebez,
Segít túllátni a szűk életen.

Testvéreim: a boldogság örök
S e tájon mind elmúló, ami jó
S az élet, a szép, nagy processzió,

Mely indul örvény és sírok fölött,
Az égi táj felé tart csendesen
S egy stációja van: a végtelen.

Harmóniák

Szenvedni tudj és tűrni merj
És várni, sírni, érni,
A szirtek párnáján pihenj
S ne félj a végtelen jövővel szembenézni!

És minden veszne, törne bár
S ha semmit el nem érne,
A lelked él még s vár reád
Titokkal teljes és vigasszal teljes éje.

Gyászpompa

A képzelt utazás villámroptú vonatján,
Mely légen s égen át új álmokat keres,

Nem érdekel a táj, se tiroli, se talján,
London se, Moszkva se, mert én, vén szekeres

Nagyon is jól tudom, hogy minden földi tájon
Egy nagy szerelem él és egy nagy fájdalom,
És minden romokon csak magamat találok,
Merengő Máriust kartágói romon:

Hellas azúr egén az istenekre vágyom,
A Szajna partjain Musset sírhalma fáj,
Itáliában én az Infernót találok,
Mely Dantéban lobog és minden drága táj

És minden régi rom nekem csak furcsa álom,
Melynek színes ködén a bús való cikáz,
Tört vágyam íve von szívárványt mind e tájon,
És minden táj halott, hasonló és hibás,

Ha vérzön égető lelkünk mélyébe nézünk,
Mely vak örvényeit kitárja szüntelen
S melytől, ha ránkmered, nincsen menekülésünk
Sem tűnő tájakon, sem tündöklő egen.

Arany tavasza...

Arany tavasza te a nagy emberiségnek,
Nemes hellén világ, mikor nyílsz újra ki,
Mikor lesz gyönyörű összhang e zűrös élet,
Mikor lesznek megint tükrök a szent művészet
Arany és elefántcsont, magasztos szobrai?

Tükrök, miket ha szemlél, önön képére téved
A fiatal szűzek s ifjak tekintete,
Mikor lesz az ajak formás igéje ének,
Mikor csitul zaja nyomornak, zendülésnek
S mikor lesz életünk üteme mély zene?

A költő addig is, a szükös mát feledve
Eljár arany hajón révedbe, óh görög,
Eljár a távoli és boldog szigetekre
S megtérve gazdagon, hirdeti énekelve,
Hogy múltó életünk s művészetünk örök.

Tavasze esti dal

Sötétkék selymét
Az égi sátor
Kitárja - s csönd lesz
A végtelenség.

A messze élet
Itt zeng szívemben
S e zene békén
Az égre réved...

Ti régi esték,
Ti messzi vágyak:
Ma minden álom
És minden emlék.

Ma csillagokra
Néz már a vándor
Nyugodt, örök, bús,
Tenger rokonra...

Zenélj szelíden
Szent tavasz este
S mint a virágok,
Mély végtelenbe
Nyílj ki ma szívem!

Tíz év után

(Szinger Kornélnak)

Tíz év után a hú tanítvány
Mit hozzon, Mesterünk, neked?
Sorsunk fukar, szerencsénk hitvány
S te nem bánod a kincseket.

Ifjú hajunkat s tavaszunkat
Behavazza a szenvedés,
Bánat vegyíti ó borunkat
S tekintetünk hús éjbe vész.

Tíz év után ezer csalódás
Nehéz terhével gazdagon,
Mit hozzon a szegény tanítvány
Jó mesterem, hú oktatóm?

Hozok neked töretlen épen
Örök virágot sír felett,
Mi ott virul költők szívében
S a jók szívében: hitemet.

Hitemet az örök világban,
Melynek zenéjét hallgatom
S amelynek két rokon futárja
A te igéd, az én dalom!

Atyámhoz megyek...

Nézem őt a régi, régi képen,
Új szobának idegen falán
S lelkem lángol mély, sötét szemében.
Régen, régen elment már apám
S egyre jobban közelebb jó hozzám
S minden útam feléje vezet,
Hozzá szépít mindegyik csalódás
S amint foszlik az emlékezet,
Úgy érzem én egyre rokonabbnak
S érzem egyre, hogy én ő vagyok,
Éltem útján fáradt nyoma ballag
S utolérem, ahol elhagyott.
S ha fölöttem gyöngyvirágok nőnek
És tavaszba ér a temető,
Partjain a tájak és időknak,
Egy bölcsőben alszik velem ő.

Új szövetség

Mint Izaiás prófétádnak
Ajkát tüzes szénnel jelölted,
Égő szened lett vágy és bánat,
Uram, így állok már előtted!

Jó volt Uram, az égető szén,
Amelytől ajkam és a lelkem
Hirdette, mily acél a törvény
A szívben és a végtelenben.

Most új az ajkam és a lelkem
S így állok én vígan előtted
S téged dalolok a jelenben
És benned látom a jövőket.

A múlt tüzeből már kiforrott
A múlhatatlan érc: a lélek
S látom: bús vágyam angyalod volt
S szerelmem áldás és dicséret.

Isteni líra

Ó zengj, isteni líra! Zaján a földi ködnek,
Zengj túl te égi göggel a testvér csillagokra,
Vágyaktól hangjaid a végtelenbe nőnek
S lobogva ég a szív, mint Hóreb csipkebokra!

Szegény, szegény vagyok! De zengj, isteni líra
S a távoli egek fényével homlokomra
Tüzelj, ihlet tüze s elomló napjaimra
Örök fényt csalj rímek és ütemek kohója!

E dalt magában egy magános szív dalolja,
Magának zengi ő, de a daloknak sírja,
A zengő temető, a föld az égi boltra
Veri a dallamot. Ó zengj, isteni líra!

Minden rohan...

Minden rohan. Szegény magányos,
Hiába nézed a kék csillagot,
Az élet nem bús, nem talányos,
Az élet harcol: züllik és ragyog.

Minden rohan. S a nagy talányok
Meddőn virulnak fönn a kék ürön
S míg lelkesen ül méla átok,
Mások gyönyörbe hullnak szédülön.

Minden rohan. S rohan az élet
S reád mi vár, te kérdő s álmodó?
Mély óceánja semmiségnek
S az alvilági, hallgatag folyó.

Minden rohan. Rohanj te is már,
Hisz úgyis későn indulsz, balgatag,
Leszüreteltek mindent itt már,
Tiéd tűnt őszök holt pompája csak!

Emlék

A szálló évekkel
Sok minden megy el,

De a szív, a koldus,
Tovább énekel.

Mi remény volt régen,
Emlék ma csupán,
De legalább sírhatsz
Tűnt szépek után!

Ami emlék, szebb is,
Mint az, ami él,
Romok is ragyognak
Hús hold fényinél!

Dal

Már ezután játszom
Virággal és éjjel.
Játszom az utolsó
Csókkal, reménységgel.

Játszom a jövővel
És a szerelemmel,
Az én eltört, árva,
Furcsa életemmel.

Játszom szép szavakkal,
Leányszívvel, bállal,
Fehér szemfedővel,
Fekete halállal.

A kísértő

- És mutatá a távol Indiákat,
Hol elefántcsont és gyémánt terem
És mutatá Ophirt, hol kincseken
Tipor a láb s a fővény is opált ad.

És mutatá a hiperboreákat,
A boldogoknak messze szigetét,
Hol élnek még a nimfák és regék
S partját a titkos Oceániának.

És ezt mind, mind ígérte a kísértő,
Mindent, mit e világon csak lehet,
Ébent, bíbort, gyönyört és kincseket.

Ó a világ oly tág, oly dús ígérő
S ő elhárítá halkán, könnyedén!
- Mind e világon túl lesz az Enyém!

Annabál

Lelkemben áll a boldog Annabál,
Örvénylő vágyak táncoló csapatja.
Ma nincs enyészet, mélabú, halál,
Ma zászlaját a mámor fölragadja
S a szív, vert életem haló patakja
Ma megdagad száz zsongó látomással
S a szerelem mély tengerébe áthal.

Ma újra koszorút fon az öröm
És nászi fáklyát lenget a dicsőség,
S a jövődőség kapuját töröm
S látom magam, győzelmek ifjú hősét
És vár a nagy, a holdasan zengő rét,
Hogy sírva a gyönyörtől ráfeküdjem
Alélva boldog nyáréji derűben.

Ó szerelemnek holdja, szűz arany,
Ó fiatalság éje, végtelenség!
Hiába sírok s áltatom magam,
A nyár és vágy elvesztek már nekem rég
S orgonahangján a sok büszke emlék
Ott zsong a távol, mély látóhatáron,
Hol a sötétbe húnyt szép ifjúságom.

